

Hvis bare alle uklare bestemmelser bortfaldt automatisk... Forslagsstillerne finder, at princippet er godt, men finder, at artiklen er blevet overhalet af senere lovgivning.

10. Capitel

Om Forfald og Skudsmaal

Bemærkninger:

Stig Juul henviser til retsplejelovens § 373.

Se forslagsstillerens bemærkninger til artikel 1-2-8. De enkelte artikler i 8. kapitel kommenteres derfor ikke særskilt.

1-10-1. Lovlige Forfald i alle Rettergange ere disse: Om nogen ligger paa sin Sygeseng, saa at hand kand ikke komme: Eller mand er i Kongens Bestilling forhindret: Eller og om hand er kaldet til højere Dom: Eller hand skal væрге sin Jord, om det er hans rette Lovdag. Disse Forfald skal den, som er, eller haver, stævnet, dersom han for nogen af dennem ikke kand møde, lade svære paa Tinget, med oprakte Fingre efter Loven, med mindre hand er i Kongens erinde uden Riget affærdiget; End er hand i Riget, da give under sin Haand, at hand i saadant Kongens Kald er forscreven, at hand derfor ikke kand møde, eller skikke sin Fuldmægtig.

1-10-2. End sigtis nogen paa Tinge, saa hand selv hører derpaa, for hvad Sag det er, eller hand tager ved Gienmæle paa Tinge, da maa hannem ingen Forfald hielpe, at hand jo enten selv, eller, hans Fuldmægtig, bør at møde og svare.

11. Capitel

Om Hiemmel

Bemærkninger:

Stig Juul anfører, at kapitlet er gået af brug før år 1800.

Forslagsstillerne skal ikke kunne sigé, hvornår artiklerne i kapitel 11 blev overflødige, men forslagsstillerne er enige i, at de er forældede. De enkelte artikler i 11. kapitel kommenteres derfor ikke særskilt.

1-11-1. Hvo som Hiemmel vil være til Tinge, eller i nogen Rettergang, paa sine egne, eller sit Herskabs, vegne, og vil dermed drage andre fra deris Ret, da skal den, som saa hiemler, strax personligen stande i samme Stæd, under samme

Forfølgning, og lide og undgielde hvis Lovmaal udi samme Ret kand paafølge, paa det at ingen Mands rette Deelee skal spildis.

1-11-2. Ingen Hiemmel skal staa for fulde, uden den, der Vederhæftig er, eller fuldmyndig af den, der bør at svare dertil med Rette.

1-11-3. Ingen skal fremskikke sit Hiemmelbrev til Tinge, uden hand sender det Bud derhos, som fuldmyndig og mægtig er strax at skulle gaa i Rette, som foreskrevet staa.

1-11-4. Er det og, at nogen Hiemmel fremkommer, enten personlig, eller med Hiemmelbrev, aldels nøjagtig, som forskrevet staa, da skulle Dommerne baade til Landsting, Byeting, Birketing, Herretsting, eller anden Ret, pligtige være at dømme paa efter Loven, uden ald Undskyldning, eller opsettelse, være sig hvo det være kunde, som enten personlig, eller ved Hiemmelbrev, indtræder i Hiemmel Stæd, ingen Persons Stand, eller Condition, anseende, og lade begge Parterne vederfaris den samme Dom og Ret, som de ellers ville, eller skulle, giøre, og afsige imellem Sagsøgeren og den, som Hiemmel ført haver; saa at aldels ingen sin Ret og Sag for saadan Hiemmel hindris, eller opholdis.

12. Capitel

Om Skikkelighed for Retten

Bemærkninger:

Stig Juul henviser til UfR 1923, s. 338.

1-12-1. Hvo som kommer til Tinge, eller for nogen Ret, eller Commission, være sig Hovedmand, eller Fuldmægtig, Vidner, eller andre, skulle ære Kongens Ret, og med beskedne Ord, skikkelige lader og fagter, baade imod Dommeren og Vederparten, gaa i Rette, og deris Sager fremføre.

Bemærkninger:

Forslagsstillerne finder, at regler om god opførsel i retten hører hjemme i retsplejeloven, og såfremt justitsministeren skulle mene, at retsplejeloven ikke er dækkende nok på dette område, finder forslagsstillerne, at retsplejeloven skal ændres. Artiklen bør kunne ophæves.

1-12-2. Hvo som paa Tinge, eller for nogen Ret, eller Commission, giør Dommeren Ulyd